

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๙/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๒๔/๒๕๖๓

วันที่ ๒๙ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายกฤษณ์ จินดารัตน์ ผู้ร้อง
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ ที่ ๑
สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ ที่ ๒ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายกฤษณ์ จินดารัตน์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายกฤษณ์ จินดารัตน์ (ผู้ร้อง) เป็นผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวางกล่าวอ้างว่าเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ตนได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ผู้ถูกร้องที่ ๑) ว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำกลางบางขวางปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ โดยออกคำสั่งยกเลิกการขายสินค้าบางรายการในร้านสงเคราะห์ผู้ต้องขัง และวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๒ ผู้ร้องได้ทำหนังสือขอทราบผลการดำเนินการไปยังผู้ถูกร้องที่ ๑ แต่ผู้ถูกร้องที่ ๑ ละเลยเพิกเฉยไม่ตอบหนังสือดังกล่าว ต่อมาสำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๒ แจ้งผู้ร้องว่าได้ส่งเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติพิจารณาแล้ว

- ๒ -

แต่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าผู้ถูกร้องทั้งสองพิจารณาดำเนินการเรื่องร้องทุกข์ของผู้ร้องดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร เป็นการเพิกเฉย ละเลย หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ จึงเป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓ ผู้ตรวจการแผ่นดิน แจ้งผลการวินิจฉัยว่าหากผู้ร้องเห็นว่าตนเป็นผู้ถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพให้ยื่นคำร้องโดยตรง ต่อศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งผู้ร้องกล่าวอ้างว่าตนได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๓

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่าการกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๘

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้

- ๓ -

สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐและต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๒) รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ พิจารณาและดำเนินการเกี่ยวกับข้อกล่าวหาของผู้ร้องโดยล่าช้า เกินสมควร เป็นการเพิกเฉย ละเลย และละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย การกระทำดังกล่าวของผู้ถูกร้องทั้งสองเป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๙ แต่การยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ร้องได้รับแจ้งจากผู้ตรวจการแผ่นดินเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๖๓ ว่าได้วินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องแล้ว หากผู้ร้องเห็นว่าตนเป็นผู้ถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพให้ยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญ สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องของผู้ร้องเข้าสารบบคดีเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๓ เป็นระยะเวลาภายใน ๙๐ วันนับแต่ผู้ร้องได้รับหนังสือแจ้งผลการวินิจฉัยของผู้ตรวจการแผ่นดิน อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างเป็นกรณีการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยตรงของผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ ในการพิจารณาและดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องที่มีการกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นการกระทำที่มีลักษณะเป็นการใช้อำนาจทางปกครอง โดยกฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลสามารถใช้สิทธิตามกระบวนการยุติธรรมทางปกครองได้ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ ได้บัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง จึงเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญกำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม

- ๕ -

บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าว
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

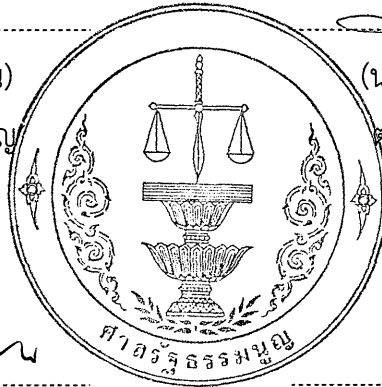
(คำสั่งที่ ๒๙/๒๕๖๓)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ